

som Erhverv, tilvejebringe et Retsgrundlag, paa hvilket der kunde opbygges en Kontrol med Utugt som Erhverv. Det maa erindres, at den Sagen havde man ikke Loven af 10de April 1874. Hele det System af Kontrolforholdsregler, som faktisk havde eksisteret siden Aarhundredets Begyndelse, og som for Resten ogsaa havde den efter Datidens Forsatning nødvendige Hjemmel, idet der var kongelig Resolution derfor, havde, da Straffeloven udkom i 1866, ikke nogen saadan almindelig eller bekendt legal Hjemmel eller i ethvert Tilfælde slet ikke nogen Hjemmel uden for København. Derfor gaves Straffelovens § 180 den Affattelse, den har faaet, nemlig den, at Fruentimmer, der mod givne Advarsel drive Utugt som Erhverv, skulle straffes saaledes og saaledes. Det anser jeg for ubeldigt, fordi det har givet Anledning til, at hele Sagen efter min Mening er bleven stillet paa et forkert Standpunkt, den er bleven Anledningen til, at man har kunnet angribe den fra det Synspunkt, at man har sagt: Ja, her er noget, som Staten ellers anser for en Forbrydelse, men som den nu ligefrem autoriserer visse Kvinder til at bedrive. Den naturlige Tankegang er den, at Staten ikke anser det, at drive Utugt som Erhverv, for at være i og for sig en Forbrydelse, men som et Onde, der ikke kan udryddes ved Straffelovsbestemmelser, men som kræver visse restrikerende Kontrolforanstaltninger, saaledes at altsaa det, som egentlig skulde siges ved Straffelovens § 180, og som ogsaa i andre Love, f. Eks. i den tyfste Straffelov, er sagt rent ud, er det, at Fruentimmer, som drive Utugt som Erhverv uden at underkaste sig de foreskrevne Kontrolforanstaltninger, straffes for dette sidsste, at de unddrage sig Kontrollen. Det er derfor efter min Mening det rette Synspunkt. Jeg mener, at det kan ikke nytte noget at tænke paa, at man skulde kunne udrydde selve denne Form for Usædelighed, lige saa lidt som Usædelighed i Almindelighed, ved Straffebestemmelser. Det har man troet i gamle Dage. Det er dog længe siden, vi havde saa glubste Straffebestemmelser som dem, der ere foreslaaede i det Lovforslag, jeg her figter til. Man har i tidligere Tid troet at kunne komme selve Usædeligheden til Livs og udrydde den af Verden ved at gaa til Felts mod den med Straffebestemmelser; men det tror jeg ikke, at man tror længere noget Sted i Verden. Altsaa Lovbestemmelser, som gaa ud paa at straffe Usædelighed og specielt Utugt for Betaling, findes næppe noget andet Sted, saa hvis vi vilde vedtage en Lov som denne — det kan jeg sige med

rolig Samvittighed, og det har jeg ogsaa tilladt mig, at udtale i det andet Ting — vilde vor Lovgivning paa dette Punkt blive et Unikum, en Kuriositet, som man vilde kunne valse til andre Steder fra for at betragte. Der er naturligvis alle Steder Straffebestemmelser for visse kvalificerede Former for Usædelighed, for Bigami, Hor, Voldtægt, Misbrug af Kvinder i ubevist Tilstand, Forsvælselse af Børn og unge Kvinder inden en vis Alder, som kan sættes forfæstlig i de forfæstlige Love, for Rufferi og, hvad dermed staar i Forbindelse; men en Straffebestemmelse for selve dette Forhold at drive Utugt som Erhverv, hvad der i Praksis betyder det samme som Utugt for Betaling, det har man vist ikke noget Sted. — Det er derfor for det første efter min Formening et overmaade dristigt Skridt, naar dette Lovforslag helt og holdent slaar en Streg over den offentlige Prostitution. Jeg mener, at det kunde slet ikke forsvares, uden at man havde den Tro til de næste Bestemmelser i Lovforslaget, at man ved at sætte Straf for at drive Utugt som Erhverv kunde bevirke, at den ikke fandt Sted. Men naar man tror, hvad jeg ikke nærer den mindste Tvivl om, at det ikke vil blive Tilfældet, men at der vil blive drevet Utugt for Betaling som Erhverv alligevel og i et Omfang, som ikke vil blive væsentlig mindre end det, hvori den nu drives, saa staar det saaledes for mig, at der kun er Spørgsmaal om enten at lade det blive, som det er, eller søge ved visse Kontrolforanstaltninger at indskrænke de Følger, som dette Forhold kan have, og der kommer det Spørgsmaal, om det ikke er nødvendigt i hygieinisk Henseende at føre Tilsyn med de Kvinder, som føre denne Levevis. Det har Sundhedsautoriteterne været enige om, ganske vist har man prøvet paa at udrydde løsrevne Stykker af Sundhedskollegiets Erklæring og derved give Sagen en anden Farve, end Sundhedskollegiet virkelig mener; men ingen kan miskende, naar man læser Erklæringen helt igennem, at Sundhedskollegiets Mening er, at det vilde være i hygieinisk Henseende overmaade skadeligt at ophøre med Kontrollen. Det var alle enige om, kun een dissenterede, og denne ene sagde, at han nok mente, man burde ophæve den offentlige Prostitution, men saa skulde man sætte andre lige saa kraftige Forholdsregler i Stedet; men hvilke disse skulde være, meddelte han ingen som helst Oplysninger om. Jeg har heller ikke set dem paa nogen fyldestgørende Maade udviklet andre Steder. Med Hensyn til de Forholdsregler, som ere nødvendige i hygieinisk Henseende, vil jeg